

Sygn. akt: I C 921/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Bartłomiej Szkudlarek
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Teska

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2015 r. w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa D. F.

przeciwko Kancelarii (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. (województwo (...))

o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji

1. zwolnić spod egzekucji prowadzonej pod numerem (...) przez komornika sądowego przy Sadzie Rejonowym w Bytomiu – D. W. przyczepę marki (...) nr rejestracyjny (...), rok produkcji 1989 wraz z wyposażeniem (łodówką, namiotem, sprzętem kuchennym) oraz wyposażeniem trwale związanym z przedmiotem egzekucji;
2. oddalić powództwo w pozostałym zakresie;
3. nie obciążać powoda D. F. kosztami postępowania od oddalonej części powództwa.

Na oryginale właściwy podpis

Za zgodność świadczy z tym,

że orzeczenie uprawomocniło się

dnia 13 listopada 2015r.

P. Tryb. dnia 08.01.2016r.

Sekretarz Sąd.

I C 921/15

UZASADNIENIE

I. *Stanowiska stron.*

Powód D. F. w pozwie z dnia 05 listopada 2014 r., wniesionym do Sądu Rejonowego w Bytomiu i skierowanym przeciwko Kancelarii (...) Sp. z o.o.” z siedzibą w B. wniósł o zwolnienie od egzekucji zajętych ruchomości w postaci przyczepy kempingowej (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 1989, wraz z wyposażeniem, tj. lodówką, namiotem, sprzętem kuchennym o wartości 14.000,00 zł oraz telewizora (...) o wartości 1.000,00 zł. Nadto, powód wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 31 października 2014 r. w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bytomiu D. W. w sprawie egzekucyjnej Km 2838/14 doszło do zajęcia przyczepy kempingowej (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 1989. Powód podkreślił, że wskazane nieruchomości stanowią jego własność, tymczasem jedynym dłużnikiem w sprawie egzekucyjnej Km 2838/14 jest tylko B. F., który jest ojcem powoda. Strona powodowa podkreśliła, że w stosunku do niej nie toczy się żadne postępowanie egzekucyjne.

W dniu 13 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy w Bytomiu wydał postanowienie o zawieszeniu postępowania egzekucyjnego. Zarządzeniem z dnia 29 grudnia 2014 roku Przewodniczący wezwał powoda do uiszczenia opłaty od pozwu. Postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Bytomiu przekazał sprawę według właściwości do tutejszego Sadu Rejonowego. (k. 56)

W odpowiedzi na pozew pozwany – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika – podniósł zarzut niewłaściwie oznaczonej przez powoda wartości przedmiotu sporu oraz zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Bytomiu. Jednocześnie powód wniósł o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. (k. 48-50)

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł, że ani dłużnik ani powód nie przedstawili w trakcie czynności egzekucyjnych żadnego dokumentu, jak i nie przywołali żadnej okoliczności mogącej choćby uprawdopodobnić twierdzenia, że zajmowane ruchomości stanowią własność osób trzecich. Z tych też względów Komornik nie odstąpił od zajęcia. Ponadto, pozwany zaznaczył, iż powód w żaden sposób nie wykazał, że ruchomość ujęta w pozwie pod pozycją „b” (telewizor LG) stanowi jego własność. Do pozwu nie zostały dołączone jakiegokolwiek dokumenty mogące chociażby uprawdopodobnić przysługujące powodowi prawo własności. Ponadto, jak wynika z protokołu zajęcia ruchomości z dnia 31 października 2014 r. objęty żądaniem pozwu telewizor marki LG nie był przedmiotem zajęcia.

Postanowieniem z dnia 01 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Bytomiu I Wydział Cywilny stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim jako właściwemu do jej rozpoznania.

Na terminie rozprawy w dniu 24 września 2015 r. pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut niezachowania przez powoda terminu określonego w art. 841 § 3 k.p.c.

Do czasu zamknięcia rozprawy strony podtrzymały swoje stanowiska.

II. *Ustalenia faktyczne i ocena dowodów.*

Postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygn. akt Km 2838/14 zostało wszczęte przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bytomiu D. W. na wniosek pozwanego – Kancelarii (...) Sp. z o.o.” z siedzibą w B. przeciwko B. F. i H. F..

(Dowód: zawiadomienie z dnia 10 marca 2015 r. – k. 45)

Dnia 31 października 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Bytomiu D. W. dokonał w sprawie egzekucyjnej o sygn. akt Km 2838/14 zajęcia ruchomości w postaci przyczepy kempingowej marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 1989 r., wraz z wyposażeniem (tj. lodówką, namiotem, sprzętem kuchennym).

(Dowód: akta sprawy egzekucyjnej Km 2838/14 – protokół zajęcia z dnia 31 października 2014 r.)

Powód dowiedział się o zajęciu przedmiotowej przyczepy przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bytomiu D. W. w dniu 31 października 2014 r.

(Dowód: zeznania powoda D. F. w charakterze strony na terminie rozprawy w dniu 24 września 2015 r., nagranie audio-video, k. 91-91v)

Powód jest właścicielem przyczepy kempingowej marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 1989 r. wraz z wyposażeniem (tj. lodówką, namiotem, sprzętem kuchennym). D. F. kupił w/w przyczepę w dniu 03 czerwca 2013 r. za 7.000,00 zł. Później powód kupił do tej przyczepy namiot, wymienił 3 opony na nowe, robił zawieszenie przyczepy.

(Dowód: umowa sprzedaży z dnia 03 czerwca 2013 r. – k. 78, kserokopia dowodu rejestracyjnego – k. 80-80v, zeznania powoda D. F. w charakterze strony na terminie rozprawy w dniu 24 września 2015 r., nagranie audio-video, k. 91-91v)

W ocenie Sądu, mając na uwadze zgromadzony w niniejszym postępowaniu materiał dowodowy, powód w sposób nie budzący jakichkolwiek wątpliwości wykazał, że jest właścicielem przyczepy kempingowej marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 1989 r. wraz z wyposażeniem (tj. lodówką, namiotem, sprzętem kuchennym). Przedmiotowa ruchomość została zajęta w dniu 31 października 2014 r. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bytomiu D. W. w toku wykonywanych przez niego czynności egzekucyjnych w sprawie egzekucyjnej o sygn. akt Km 2838/14 przeciwko innej osobie.

Na dowód tego, że to właśnie powodowi przysługuje prawo własności w/w przyczepy powód załączył on kserokopię dowodu rejestracyjnego i umowę sprzedaży z dnia 03 czerwca 2013 r. Na terminie rozprawy w dniu 24 września 2015 r. powód okazał oryginał dowodu rejestracyjnego dotyczącego przedmiotowej przyczepy. Po dokonaniu sprawdzenia Przewodniczący stwierdził, że wzmiankowana powyżej kserokopia jest rzeczywiście wierną kopią oryginału tego dowodu rejestracyjnego.

Zdaniem Sądu, w świetle ceny nabycia określonej w umowie sprzedaży z dnia 03 czerwca 2013 r., jak i zeznań złożonych przez powoda, również wartość wzmiankowanej przyczepy nie budzi wątpliwości.

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie dał z kolei podstaw do przyjęcia, że telewizor marki (...) stanowi własność powoda. Powód, na którym zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał ciężar dowodu, nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu, który potwierdziłby, że to jemu przysługuje prawo własności do tego telewizora – rzeczy oznaczonej co do tożsamości. Należy także podkreślić, że w protokole z dnia 31 października 2014 r. brak jakiegokolwiek wzmianki o zajęciu telewizora marki (...).

III. **Ocena roszczenia.**

(A) Powództwo ekscydencyjne.

Osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa (art. 841 § 1 k.p.c.). Powództwo można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych (art. 841 § 3 k.p.c.).

(B) Zarzut niezachowania terminu z art. 841 § 3 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód dowiedział się o zajęciu ruchomości w postaci przyczepy kempingowej (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 1989 wraz z wyposażeniem w dniu 31 października 2014 r. Pozew o zwolnienie w/w przedmiotu od egzekucji został wniesiony przez powoda w dniu 05 listopada 2014 r. do Sądu Rejonowego w Bytomiu (k. 212).

Postanowieniem z dnia 01 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Bytomiu I Wydział Cywilny stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim jako właściwemu do jej rozpoznania.

Dnia 05 maja 2015 r. została nadana przez Sąd Rejonowy w Bytomiu (tj. Sąd niewłaściwy) przesyłka (k. 72) zawierająca akta przekazanej sprawy.

Pełnomocnik pozwanego jako główny zarzut podniósł, że skoro Sąd w Bytomiu przesłał akta po terminie 1 miesiąca, oznacza to, że powód wniósł powództwo po terminie wobec czego winno być ono oddalone. Na poparcie swojej tezy, wskazał trzy orzeczenia – Uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 23.10.2007r. III CZP 89/07, Postanowienie SN z dnia 29.05.2007r. II UZ 10/07, oraz Wyrok SN z 18.05.2004r. II CK 270/03.

Należy zauważyć, że wszystkie trzy orzeczenia są podane w sposób błędny, a argumentacja przedstawiona w ślad za tymi orzeczeniami całkowicie chybiona, orzeczenia te bowiem dotyczą zupełnie innych stanów faktycznych jak i prawnych. Pierwsze wskazane orzeczenie dotyczy wnoszenia do Sądu upadłościowego oświadczenia przez dłużnika o wszczęciu postępowania naprawczego. Zarówno meritum sprawy jak i zakres chronionych praw oraz terminy, a także argumentacja przyjęte przez Sąd Najwyższy w żadnym zakresie nie dotyczą sprawy niniejszej (notabene sam pogląd Sądu Najwyższego – na kanwie tamtej sprawy – dotyczącej prawa upadłościowego, jest jak najbardziej słuszny)

Drugie orzeczenie dotyczy wniosku o uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego, który to wniosek został złożony w Sądzie Okręgowym, pomimo pouczenia. Również w tym przypadku problematyka, argumentacja, chronione wartości oraz przepisy prawa są zupełnie inne niż w przedmiotowej sprawie.

Wreszcie trzecie orzeczenie wskazane przez pełnomocnika pozwanego dotyczy uprawnień konsumenta wynikających z przepisów o rękojmi za wady fizyczne rzeczy i terminu z art. 568 § 1 k.c. Sąd Najwyższy we wskazanym orzeczeniu nie przychylił się (z czym również Sąd meriti się zgadza) do uznania możliwości nieuwzględnienia upływu terminu z art. 568 § 1 k.c. wobec treści art. 5 k.c., a zatem z uwagi na zasady współżycia społecznego.

Niniejsza sprawa dotyczy jednak zupełnie innego stanu faktycznego oraz innych podstaw prawnych, a także wartości chronionych przez prawo.

Należy podkreślić, że w postępowaniu egzekucyjnym funkcjonują w sposób autonomiczny różne środki ochrony prawnej (skarga, zarzuty, powództwo) i nie ma w ich obrębie układu hierarchicznego. Uruchomienie każdego z nich uzależnione jest od zaistnienia ustawowych przesłanek. I tak, Sąd Najwyższy na kanwie postępowania egzekucyjnego, w którym, z uwagi na jego charakter, w szczególny sposób obwarowane ochroną są prawa osób trzecich, wydał nową uchwałę odnośnie opisanej wyżej, spornej kwestii zachowania terminu w postępowaniu egzekucyjnym przy wnoszeniu poszczególnych środków ochrony czy to dłużnika, czy osoby trzeciej.

W tej Uchwale, z dnia 05 listopada 2014 r. (sygn. akt III CZP 73/14) Sąd Najwyższy – Izba Cywilna OSNC 2015/7-8/84 stwierdził, że:

„skarga na czynność komornika wniesiona do sądu niewłaściwego miejscowo podlega przekazaniu sądowi właściwemu postanowieniem (art. 200 § 1 k.p.c.); skargę wniesioną do sądu niewłaściwego miejscowo przed upływem przepisanego terminu uważa się za wniesioną z zachowaniem terminu.”

W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, że jeżeli „wnoszący skargę uczyni jej adresatem sąd niewłaściwy, tj. wskaże sąd niewłaściwy jako sąd, który skargę tę powinien rozpoznać, i tak zredagowana skarga zostanie skierowana do tego sądu z zachowaniem terminu wynikającego z art. 767 § 4 k.p.c., a sąd ten przekaze ją do sądu właściwego, wówczas skargę tę należy uważać za wniesioną z zachowaniem terminu. (...)”

Co więcej, w wyroku z dnia 28 lipca 1999 r. (sygn. akt I PKN 167/99) Sąd Najwyższy – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych podniósł, iż „Termin z art. 264 § 2 k.p. jest zachowany także wtedy, gdy pracownik złoży w tym czasie pozew o odszkodowanie do sądu niewłaściwego rzeczowo. Czynność ta pozostaje w mocy po przekazaniu sprawy do sądu właściwego (art. 200 § 3 k.p.c.).

Sąd Rejonowy podziela stanowisko zaprezentowane w tych orzeczeniach

i uważa, że błędny jest pogląd, jakoby powód nie zachował w niniejszej sprawie terminu przewidzianego w art. 841 § 3 k.p.c.

Przede wszystkim tej sprawy – jako odrębnego postępowania – dotyczy regulacja art. 200 § 3 k.p.c. która nie może ująć uwadze Sądu, a której to pełnomocnik pozwanego zdaje się nie zauważać.

Przepis ten stanowi przecież, że sąd, który stwierdzi swą niewłaściwość, przekaże sprawę sądowi właściwemu (§ 1), a czynności dokonane w sądzie niewłaściwym pozostają w mocy (§ 3)

Wskazane przez pełnomocnika orzeczenia Sądu Najwyższego zawsze dotyczą pism składanych w toku jakiegoś postępowania (pomijając kwestię art. 5 k.c. z trzeciego, wskazanego wyżej orzeczenia). Istota rozumowania Sądu Najwyższego we wskazanych przez pełnomocnika sprawach dotyczy właśnie pism wpadkowych, natomiast przepis art. 200 k.p.c. dotyczy sprawy a nie pism. Na kanwie postępowania egzekucyjnego rozumowanie orzecznictwa jest zupełnie inne, bo i problematyka całkowicie odmienna. Należy stwierdzić nawet, że w postępowaniu egzekucyjnym Sąd Najwyższy uczynił wyjątek w wykładni przepisu art. 200 § 3 k.p.c. bowiem przepis ten – jak wskazano wyżej - dotyczy „sprawy” a nie „pisma”, a zatem skarga na czynność komornika nie jako odrębna sprawa, ale jako pismo w toku egzekucji została potraktowana wyjątkowo. Niniejsza sprawa jest z zasady objęta regulacją art. 200 § 3 k.p.c. bowiem powództwo przeciwegzekucyjne jest oczywiście odrębną sprawą sądową w rozumieniu tego przepisu.

Powyższe oznacza, że z mocy prawa (art. 200 § 3 k.p.c.) powództwo przeciwegzekucyjne wniesione w terminie do sądu niewłaściwego, pozostaje w mocy, a zatem termin do wniesienia tego powództwa, nawet jeśli sąd niewłaściwy przekaże sprawę do sądu właściwego po upływie miesiąca, zostaje zachowany.

Przyjęcie stanowiska pełnomocnika pozwanego prowadziłyby w ocenie Sądu do wypaczenia orzecznictwa Sądu Najwyższego odnośnie wnoszenia do niewłaściwego Sądu pism wpadkowych, oraz byłoby niezgodne z orzecznictwem dotyczącym art. 200 § 3 k.p.c.

Powód wniósł pozew o zwolnienie przedmiotów od egzekucji, zachowując miesięczny termin przewidziany w art. 841 § 3 k.p.c., z tym że wniósł go do Sądu niewłaściwego. Należy podkreślić, że powód działał w niniejszej sprawie bez profesjonalnego pełnomocnika, trudno więc od niego wymagać, aby w sposób ponadprzeciętny znał procedurę cywilną i odrębności wynikające z przepisów dotyczących właściwości rzeczowej i miejscowej sądów.

Co więcej, wykładnia przepisu art. 843 k.p.c. który stanowi, że powództwo przeciwegzekucyjne wytacza się przed sąd rzeczowo właściwy, w okręgu którego prowadzi się egzekucję nie jest wbrew pozorom oczywista. Wskazany zwrot nastęrczał problemy wszak również orzecznictwu, bowiem na kanwie tego przepisu funkcjonował pogląd, że sąd w okręgu którego prowadzi się egzekucję, to sąd właściwy dla komornika, który przy tym sądzie prowadzi egzekucję. Trudno zatem oczekiwać bezbłędnej interpretacji tego przepisu od powoda, niereprezentowanego przez fachowego pełnomocnika.

W konsekwencji, można przypuszczać, że oznaczając w niniejszej sprawie właściwość miejscową Sądu, powód sugerował się uregulowaniem art. 841 k.p.c. w części dotyczącej postępowania egzekucyjnego, a co do zasady do rozpoznawania skarg na czynności komornika właściwy jest sąd, przy którym działa komornik (art. 767 § 1 k.p.c.).

Mając na uwadze powyższe, zarzut niezachowania terminu przewidzianego w art. 841 § 3 k.p.c. uznać należy za bezzasadny.

(C) Rozstrzygnięcie.

Mając na uwadze zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy i powyższe rozważania, Sąd zwolnił od egzekucji prowadzonej pod numerem (...) przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bytomiu D. W. przyczepę marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 1989 wraz z wyposażeniem (łodówką, namiotem, sprzętem kuchennym) oraz wyposażeniem trwale związanym z przedmiotem egzekucji.

W pozostałej części powództwo jako nieudowodnione należało oddalić.

IV. **Koszty.**

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd odstąpił od obciążenia powoda kosztami postępowania od oddalonej części powództwa.

Zdaniem Sądu, w przedmiotowym postępowaniu – wobec faktu ewidentnego naruszenia prawa własności powoda w zakresie dotyczącym przyczepy kempingowej marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 1989 - zaistniał wypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu art. 102 k.p.c. i powód miał prawo zakładać, że również w zakresie spornego telewizora nastąpiło niezasadne zajęcie.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:

- pełnomocnikowi pozwanego.